

Ursul își pierduse ochelarii și porni să îi caute.

Era o zi întunecată, iar norii se zăreau printre crengi.

Fără ochelari nu putea să meargă la pescuit și, dacă nu putea să meargă la pescuit, nu putea nici să o invite pe Ursoaică la cină și să contemple stelele împreună.

Fără ochelari, culorile se ștergeau și totul era alb-negru.

Găsi o piatră în formă de inimă și o puse bine în buzunar.

Se gândi că i-ar putea-o dăruir Ursoaicei după cină. Și gândul acesta îl făcu să zâmbească.

Deodată, se împiedică pe neașteptate de Veveriță.

— Hei, tu, uită-te pe unde calci, îi atrase ea atenția.

— Îmi pare rău, mi-am pierdut ochelarii, se scuza Ursul. I-ai văzut cumva?

Veverița dădu din cap că nu.

— Dar tu, unde te duci? întrebă Ursul.

— Și eu caut.

— Ce cauți?

— Fericirea.

— I-auzi. Și cum e fericirea?

— Încă nu știu, dar toată lumea vorbește despre ea și mi-ar plăcea să o găsesc.

Ursul se scărpină în cap. Se tot gândea, dar nu știa ce să spună.

— Îmi închipui că trebuie să fie foarte frumoasă și plină de culori, dar fără ochelari nu te pot ajuta să o cauți.

